

[Johan Philipsen.]

ene; de skulle altså være tætte nok til at danne et naturligt reservoir af måske betydelig størrelse. Tanken falder da naturligt på, at i Danmark har vi jo tre salthorste beliggende i Jylland, hvis konsistens nedad vi ikke kender, men som vi inden så længe får lidt at vide om. Jeg vil gerne henlede handelsministerens opmærksomhed på det spørgsmål, således at forstå, at hvis handelsministeren en dag skulle møde et menneske, der havde lyst til at regne på, for det første hvorvidt det er muligt, for det andet hvor dyrt det bliver for Danmark at tegne en forsikring af den art, der ville betyde oplagring af større kvanta olie end de kvanta, som den lov, vi får vedtaget om kort tid, giver mulighed for. Det er nemlig min opfattelse, at hvis vi skal videre ad den vej, som nærværende lovforslag giver udtryk for, så bliver det alt, alt for kostbart. Jeg beder altså ved denne lejlighed kun om handelsministerens opmærksomhed på dette spørgsmål og hører gerne handelsministerens reaktion på disse tanker.

Knud Thomsen: Jeg kan anbefale forslagens videreførelse til tredje behandling og altså gennemførelse. Vi har haft et udvalgsarbejde, der har klargjort, at det er nødvendigt, at Danmark på dette område følger med med hensyn til beredskabslagre, som også andre lande påtager sig byrden med, sådan at vi ikke bagefter skal siges at kunne nasse på andre lande og deres tilførsler og muligvis være dårligt stillet med hensyn til tilførsler i en transperiode.

Det er fremgået klart af udvalgsarbejdet, at det er meget betydelige investeringer, der her er tale om, investeringer, der jo sluttelig også kommer til at ramme priserne på de produkter, der skal opbevares og lagerføres. Jeg har med interesse hørt på, hvad hr. Johan Philipsen har sagt. Det er jo muligt, her ligger en udvej, hvis der senere på grund af ændrede forhold kan være brug for endnu større oplagringspligt.

Men selv den nu foreslåede oplagringspligt til 90 dages forbrug er jo en betydelig forøgelse, og jeg har derfor med glæde bemærket, at ministeren har i sinde at gennemføre sin bemyndigelse efter lovforslaget på samme rolige måde, som det hidtil er gået, således at man ikke overeksponerer

den begrænsede arbejdskraft, der er til stede inden for området, og i det hele taget ikke forcerer spørgsmålet frem, men opbygger lagrene i takt med ministerens skøn over vore forpligtelser og den hast, det har med at gennemføre disse foranstaltninger.

Handelsministeren (Erling Jensen): Idet jeg skal takke for den meget positive behandling, dette lovforslag har fået under udvalgsarbejdet, skal jeg over for hr. Knud Thomsen gerne understrege også her i salen, at jeg finder det helt naturligt, at denne lovgivning får en rimelig tid til sin gennemførelse i praksis, således at der ikke pålægges unødvendige byrder ved en for eksplosiv udvikling på dette område.

Jeg vil også gerne bekræfte over for hr. Johan Philipsen, at hans overvejelser om anvendelse af salthorste er en naturlig overvejelse, som jeg finder det helt rimeligt indgår i fremtidige drøftelser om beredskabslagre. Der var jo ikke det mindste til hinder for, at en del af de beredskabslagre, vi nu formentlig vedtager at skulle have, kunne være kollektive beredskabslagre for hele branchen, og at branchen fandt mulighed for kollektiv oplagring f. eks. i de af hr. Johan Philipsen foreslåede salthorste. Kan handelsministeriet i den forbindelse medvirke, gør vi det gerne.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-4 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om forskningsråd og Planlægningsrådet for Forskningen.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 107) findes i tidenden sp. 2914, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1103).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Auken: Jeg skal her ved anden behandling af forslaget til lov om forskningsråd og Planlægningsrådet for Forskningen kun sige, at vi om dette lovforslag har haft et meget grundigt udvalgsarbejde, hvor en række synspunkter er blevet behandlet meget indgående, og disse ting er også kommet med i betænkningen.

Når vi fra socialdemokratiets side er gået ind i dette arbejde, har det først og fremmest været, fordi vi har næret et principielt ønske om at styrke planlægningsfunktionen i den centrale forskningsindsats, og det har vi bl. a. opnået gennem betænkningen derved, at den sekretariatsmæssige bistand til forskningsrådene og Planlægningsrådet for Forskningen kan udbygges i de kommende år. I øjeblikket byder vi både menneskene i sekretariatet og i forskningsrådene meget dårlige vilkår, og ønsker vi af dem en yderligere planmæssig indsats, er det nødvendigt, at vi styrker de sekretariatsmæssige forudsætninger for en sådan indsats.

En vigtig ting, man kan gøre allerede nu, og som vi har peget på i betænkningen, er en koordination mellem det forskningssekretariat, vi har i forbindelse med denne lovgivning, og det forskningssekretariat, der hører under Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd. En anden ting, der kan styrke den planlægningsmæssige funktion, er spørgsmålet om alternativer, som vi igen har trukket frem i udvalgets betænkning. Endelig er det vigtigt, at alle forskningsbevillinger — ikke alene de, som gives via forskningsrådene, men alle forskningsbevillinger — kan tages op til udtalelse, prioritering og diskussion i planlægningsrådet.

Et andet spørgsmål, der har spillet en stor rolle i udvalgsarbejdet, har været forholdet mellem folketing og forskning. Der har dels været et ønske om at fortsætte den virksom-

hed med kontakt mellem forskning og folketing, som hidtil har været gennemført, og hvor ikke mindst arbejdsudvalget har gjort en nyttig indsats. Men der har også været tale om at styrke netop folketingets forskningsudvalg betydeligt i prioriteringen og diskussionen af den politiske grovsortering af planlægningen af forskningen. Det sker ved, at vi i betænkningen peger på, at de alternative indstillinger, der kommer fra Planlægningsrådet for Forskningen, kommer op til en politisk diskussion i forskningsudvalget her i folketinget. Hermed er det ikke tanken, og det synes jeg der var bred enighed om, at give mulighed for, at alle mulige grupper med alle mulige mere eller mindre begrundede forskningsprojekter kan gå direkte til folketinget og få en bevilling. Her er der kun tale om det, jeg før kaldte politisk grovsortering mellem forskellige forskningsområder.

Et andet punkt, der har været draget ind i debatten, har været møder mellem folketingets udvalg og Planlægningsrådet for Forskningen. Der har vi i udvalget kun villet gå så langt, at der bliver holdt nogle orienterende møder mellem disse to instanser, men vi har ikke været indstillet på en sammenblanding af folketingets arbejde og det arbejde, der sker i Planlægningsrådet. Det må være sådan, at Planlægningsrådet på eget ansvar træffer beslutningerne og så afgiver sine indstillinger, som vi så kan tage op til diskussion i forskningsrådet.

En vigtig ting, vi har indføjet i betænkningen, er spørgsmålet om de forskergrupper, der findes uden for de højere læreanstalter. Det er i dag således, at ca. en tredjedel af den samlede danske forskningsindsats foregår på institutter og institutioner uden for de højere læreanstalter, og vi har gerne villet bryde det universitetsmonopol og højere læreanstaltsmonopol, der har været på beskikkelsen af medlemmer til forskningsrådene. Det har vi gjort ved, at vi i betænkningen har peget på, at alle forskergrupper uanset ansættelsessted bør have lige mulighed for beskikkelse til forskningsrådene.

[Anken.]

I øvrigt har vi om beskikkelsen sagt, at vi mener, at den nuværende beskikkelsestid på 5 år er for lang, og at den skal nedbringes til 3 år.

Vi er også ud fra en tanke, som blev rejst af socialistisk folkeparti, blevet enige i udvalget om, at den kompensation, der skal gives til medlemmerne af forskningsrådene for det store arbejde, der skal udføres i disse råd, skal ydes til de pågældendes arbejdssted, således at der kan ske en aflastning af dem på deres eget arbejdssted fremfor måske en eller anden form for honorar.

Jeg vil gerne sige med hensyn til det problem, vi ikke har løst i udvalgets arbejde, nemlig spørgsmålet om Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd og dets indpasning i den almindelige lovgivning; som vi her diskuterer, om forskningsråd og Planlægningsrådet for Forskning, at vi her har måttet holde os til, hvad handelsministeren har meddelt os, og har måttet udskyde indpasningen af et teknologisk-videnskabeligt forskningsråd i lovgivningen, til det udvalg, der arbejder under handelsministeriet med finansieringen af den teknologiske servicevirksomhed, har afsluttet sit arbejde. Vi må altså afvente dette udvalgsarbejde, men vi har ment, at vi skulle pege på, at det er vores principielle opfattelse, at det teknisk-videnskabelige forskningsområde hører hjemme på linje med de andre forskningsområder.

Lad mig til sidst sige, at jeg tror, denne måde at lave lovgivning på i virkeligheden måske var et eksempel til efterfølgelse for andre områder. Dette, at vi i folketinget giver en rammelov og så i folketingsudvalget laver et grundigt udvalgsarbejde omkring, hvordan den politiske målsætning for udfyldelsen af disse rammer skal forme sig, og at vi også sikrer os, at de cirkulærer, der gives, de udfyldningsbestemmelser, som ministeren skal give i henhold til rammeloven, kommer til grundig udvalgsbehandling, kommer til diskussion med folketingsudvalget. I virkeligheden kan man ved den type rammelovgivning sikre folketinget en mere reel indflydelse, end man har ved nok så megen normal, detaljeret lovgivning.

Derfor er der ikke noget mærkeligt i, at vi oven på så indgående et udvalgsarbejde må

indstille dette lovforslag til uændret vedtagelse.

Knud Bro: Der er ikke meget nyt at tilføje fra førstebehandlingen, og jeg skal derefter lade være med at gøre det. Der er et par centrale ting, som jeg gerne vil fremhæve.

For det første vil jeg gerne fremhæve tanker om en mere naturlig organisatorisk opbygning, hvor man også får det teknisk-videnskabelige med i den organisatoriske ramme, som her er lagt frem. I den forbindelse understreger jeg betydningen af, at vi får en rimelig og god løsning på det teknologiske serviceproblem, sådan som handelsministeren arbejder med det; jeg forventer, at man afgiver en betænkning her først på sommeren.

Det andet, jeg vil hæfte mig ved, er, at jeg mener, vi nu har fået lagt væsentlig bedre rammer omkring forskningsrådene og deres arbejde, og det tror jeg er væsentligt, for det er et væsentligt arbejde, der gøres i disse.

Arne Christiansen: Udvalgsbehandlingen af dette lovforslag har været interessant i flere henseender. Jeg kan tilslutte mig, hvad der allerede er sagt af den socialdemokratiske ordfører. Jeg vil gerne føje til, at vi jo gang på gang har været inde på at få etableret et bedre forhold, en snævrere kontakt mellem forskerne og politikerne, at det har vi sådan set allerede oplevet under udvalgsarbejdet. Vi har allerede gjort et godt tilløb til en sådan kontakt.

Vi har samtidig kunnet se, hvorledes dette forslag har affødt en debat og indlæg fra forskerside. Så sent som i dag er der en kronik i Berlingske Tidende om dette emne, det er en af flere, der har været i adskillige af vore dagblade. Jeg vil gerne have lov til at citere få linjer herfra, hvor professor Nils Björkman, den kgl. veterinær- og landbohøjskole, i nogle betragtninger over samarbejdet mellem politikere og forskere siger:

„Det, der bedømmes som samfundsnyttigt af den herskende regering, behøver ikke nødvendigvis altid at være det nyttigste for samfundet. Politikeren er ikke altid den bedst egnede til at bedømme dette. Derfor bør forskningen nyde en vis

[Arne Christiansen.]

frihed. Det gør den også delvis, takket være det heterogene grundlag for støtte, men stærke kræfter stræber efter øget politisk kontrol over forskningen.“

Det er både rigtigt og forkert, hvad der står her. Når det bliver understreget, at det er et samarbejde mellem forskning og regering, så synes jeg, det er væsentligt her at nævne, at det samarbejde, som vi har drøftet i udvalget, og som skal udspringe af denne lovgivning, ikke er samarbejdet mellem regeringens forskningsudvalg og den til enhver tid siddende regering, men mellem forskningen og folketingets forskningsudvalg.

Allerede under førstebehandlingen fremhævede jeg som noget væsentligt, at den decentraliserede målforskning bedst varetages i de respektive ressortministerier, medens grundforskningen naturligt hører hjemme i de højere undervisningsinstitutioner. Baggrunden for dette synspunkt var spørgsmålet om Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråds og Statens teknisk-videnskabelige Fonds fremtidige placering. Der er for mig ingen tvivl om, at i koordineringens navn bør også Danmarks teknisk-videnskabelige Forskningsråd integreres i Planlægningsrådet, men der er klart opgaver, som hører hjemme under handelsministeriet som ressortministerium, lige så vel som der kunne fremhæves andre ministerier, hvor målforskning hører ind under. Vi har imidlertid under udvalgsarbejdet fået oplyst, at en sådan adskillelse af målforskning og grundforskning — jeg tror, handelsministeren brugte udtrykket „med et øksehug“ — desværre ikke kan ske på nuværende tidspunkt. En overgang var jeg tilbøjelig til at mene, at vi burde have udsat gennemførelsen af lovforslaget til efteråret, men da der kan gå længere tid end denne sommer, inden øksehugget gennemføres, og fordi der i andre forskerkredse ses frem til, at dette forslag nu gennemføres, kan jeg sige, at venstre naturligvis vil stemme for forslaget, som det foreligger.

Der er enkelte i mit parti, som har været betænkelige ved integrationen af Rask-Ørsted Fondet, måske ud fra sentimentale synspunkter, men efter at vi har fået belyst, hvorledes også dette fonds interesser vil blive varetaget i fremtiden, er alle tilfredse.

K. Helveg Petersen: Jeg kunne også godt have tænkt mig, at vi havde ventet til næste folketingsår, men jeg har bøjet mig for en række af de argumenter, der er fremført. Når jeg har næret det ønske, at man ventede, skyldes det, at man befinder sig i en debat om forskningen, som det gjaldt om at indfange så meget af som muligt. Jeg tænker her på alt det, der sker internationalt. Men jeg synes, vi i betænkningen har fået formuleret nogle betragtninger, som kan være til megen hjælp i det fremtidige arbejde. Der er angivet nogle retningslinjer her, retningslinjer, som ministeren har tilsluttet sig, som giver folketingets forskningsudvalg nogle muligheder, som er ganske lovende. Så er det altså spørgsmålet, om vi vil udnytte de muligheder.

Jeg lægger megen vægt på, at Planlægningsrådet og folketingets forskningsudvalg har snæver kontakt med hinanden. Det er understreget i betænkningen, at vi forventer, at Planlægningsrådet udarbejder diskussionsoplæg, der kan indgå i prioriteringsdebatten. Det er indlysende, at hvis forskningsudvalget skal tage stilling til problemerne ud fra tilstrækkelige forudsætninger, så må vi have meget at vide, og så må vi være orienteret om de vigtigste tendenser i den internationale udvikling. Her er det, vi nok har været under indflydelse af den debat, der nu føres om den teknologiske udvikling.

Vi er klar over, at det internationale samarbejde står over for en udbygning, for der er jo ikke nogen muligheder for at styre teknologien, hvis man ikke får et internationalt samarbejde. Der findes ikke i den nuværende situation nogen institution, der internationalt prøver på at styre den teknologiske udvikling. Her skal jeg bare referere til det, som var fremme i Mansholts åbne brev, hvor han netop kommer ind på styringsmulighederne, og hvor han understreger nødvendigheden af, at vi er parat til at styre. Hvordan vi får tilrettelagt det samarbejde, det er så en anden sag, hvordan vi får forskerne draget ind i det osv. Det er klart, at det langsigtede får en ganske særlig placering. Man kan slet ikke diskutere forskningsopgaver, medmindre man har de langtrækkende perspektiver med. Det må være en af forskningsudvalgets opgaver at prøve på at trænge ind i disse sammenhænge. Vi

[K. Helveg Petersen.]

vil givet komme ind på betragtninger, som man fra politisk hold hidtil har afstået fra, og hvor vi vil føle megen usikkerhed. Der bliver altså virkelig noget at se til for udvalget, hvis vi blot i nogen grad skal leve op til de krav, som vi selv har fået føjet ind i betænkningen.

Lad mig føje til med hensyn til spørgsmålet om forskningens frihed, at vi naturligvis ikke fra politisk hold skal blande os i den måde, hvorpå forskerne virker — for så vidt må forskningens frihed fastholdes — men vi bliver nødt til i stigende grad at bede forskerne om at hjælpe os med at klare de fundamentale problemer, menneskeheden står over for internationalt og i de nationale samfund.

Jeg skal slutte med at sige, at når nu udvalget har haft lejlighed til at orientere sig om arbejdsopgaverne for sekretariatet og de forskellige forskningsråd, så har vi i hvert fald fået klart indtryk af, at det er nødvendigt at styrke sekretariatets muligheder. Det var fremme under første behandling, men de drøftelser, vi har haft siden, har understreget rigtigheden af det, der dér blev sagt. Det er muligt, man kan gå nye veje. Vi har i betænkningen peget på, at man måske kan knytte folk til sig på ad hoc-basis, folk, der er knyttet til andre institutioner; det ville måske give bedre kontaktmuligheder udadtil, og det er en opgave, som man i udvalget har lagt megen vægt på, at man sikrer den bedst mulige kontakt med offentligheden, så offentligheden forstår nødvendigheden af, at der forskes, og også forstår nødvendigheden af en prioritering.

Jeg skal på det radikale venstres vegne sige, at vi er glade for den måde, disse synspunkter er udformet på, og jeg kan anbefale forslaget overgang til tredje behandling. Vi er parat til at stemme for dette lovforslag.

Morten Lange: Jeg må hellere forudskikke, at det er socialistisk folkeparti også. Vi synes, det er et meget nyttigt lovforslag. Vi er kede af, vi ikke kom så vidt, som vi havde håbet, i retning af at få den teknisk-videnskabelige sektor indarbejdet, men jeg tror, alle parter godt kan begynde at indstille sig på, at det bliver den, for det er en nødvendighed, hvis vi skal have en samlet koordinering af forskningen, og jeg skal da

gerne forære handelsministeren en eller anden lille økse ved lejlighed, så han kan få lavet sit meget omtalte øksehug.

Der er en ting, som har været nævnt af flere af de tidligere ordførere her, nemlig prioriteringen. Jeg må indrømme, det er et af de afsnit af loven, som jeg med interesse ser frem til hvordan vi skal klare, for det er selvfølgelig meget spændende at få forelagt alternative forslag, hvor folketinget og dets forskningsudvalg skal prøve på at trænge frem til en prioritering, men det er meget svært. Det vil kræve en meget betydelig langsigtet tankegang, for man må huske på, at det, man laver, er i princippet en prioritering for et år, og det kan man jo lave om igen næste år, men de fleste af de nye projekter, der kan være tale om, vil i realiteten tage temmelig lang tid, før de udfolder sig, og hvis man prioriterer om ret tit, så opnår man altså det interessante resultat, at man prioriterer væk, nemlig at man ikke får noget ud af sine tanker. Jeg vil bare understrege, at en virkelig ændring dér må være konsekvent, sådan at et folketing, som prioriterer på én måde et år, må være meget omhyggelig med at følge tankegangen; ellers har man tabt sine midler på gulvet, for der er meget lidt i denne branche, der kan købes på et år eller to.

Jeg vil gøre opmærksom på et andet led i prioriteringsproblematikken, nemlig at man jo har haft en fornemmelse af, at man prioriterede imellem områder og projekter, og det er der selvfølgelig også noget i, men der er en anden dimension i prioriteringen, som jeg ville forestille mig vi med gavn kunne se på — og det er især vigtigt nu, efter at Rask-Ørsted Fondets opgaver kommer ind under forskningsrådets bevillingsfelt — nemlig spørgsmålet om støtte til publikationer. Det er en vanskelig sag, fordi en meget stor del af de videnskabelige resultater publiceres i tidsskrifter, som rent faktisk er offentlige, men rent formelt ikke er det. Det rejser en lang række problemer om, hvorledes man skal sikre sig, at de videnskabelige resultater bliver publiceret. Alle er enige om, at selvfølgelig skal videnskabelige resultater publiceres, før der er nogen virkelig gevinst ved dem, før de kommer folk til gode og tjener dette land til ære og alt det dér, men derfra og til at finde mekanismerne til at få det gjort og finde den for-

[Morten Lange.]

nødne bevilling er der somme tider et spring. Jeg ville ikke undre mig, om vi ved en lejlighed skulle se på det led i prioriteringen. Det er i og for sig lige så effektivt og sikkert et prioriterings spørgsmål som så mange andre, og det er en af de ting, som man måske nok kunne forelægge os noget materiale om i forbindelse med det kommende prioriteringsarbejde.

Jeg skal ikke fortsætte den til tider meget interessante diskussion om sagen, vi har haft i udvalget — den vil blive fortsat, for dette er jo kun et stadium på vejen — men blot sige, at som lovforslaget foreligger, betegner det givetvis et skridt frem, giver nye muligheder, og jeg håber, at det vil kunne blive ført videre inden alt for længe, ligesom jeg håber, det må føre til det, som egentlig er meningen, nemlig at dansk forskning udbygges.

Undervisningsministeren (Knud Heinesen): Jeg vil gerne først takke udvalget for dets positive og meget omhyggelige behandling af det foreliggende lovforslag og også takke alle ordførerne for anbefalingen af forslaget uændrede vedtagelse. Som det fremgår af udvalgets betænkning, er jeg enig i dens konklusioner, hvorfor jeg kun vil knytte nogle enkelte kommentarer hertil.

Jeg skal først sige, at på baggrund af bemærkningerne til forslaget og debatten i folketinget om den teknisk-videnskabelige forskning er det helt naturligt, at et lovgivningsinitiativ inden for det område, der arbejdes med i handelsministeriets udvalg vedrørende teknologisk servicevirksomhed, synkroniseres med ændringer i forskningsrådslovgivningen, og jeg noterede med stor interesse de meget præcise tilkendegivelser, der fremkom herom i dag fra hr. Auken, hr. Knud Bro, hr. Arne Christiansen og hr. Morten Lange.

Dette udvalg forventer jo i løbet af sommeren at afgive betænkning, og det kunne være fristende, som hr. Arne Christiansen og hr. K. Helveg Petersen sagde det, at udskyde vedtagelsen af lovforslaget til næste samling i afventen af udvalgets indstilling; men det må forudses, at den nødvendige gennemgang af indstillingen vil tage nogen tid; også selv om handelsministeren skulle

benytte sig af hr. Morten Langes tilbud om et øksehug, vil det nok tage nogen tid alligevel, således at et lovforslag først vil kunne fremsættes af handelsministeren i den senere del af næste samling. Ud over de rent tekniske vanskeligheder, som en udsættelse af nærværende lovforslag vil medføre, må det siges at være yderst uheldigt ikke at få nedsat planlægningsrådet nu, sådan at det kan fungere allerede fra 1. oktober i år.

Fra regeringens side stilles der store forventninger til det samarbejde, som er omtalt i bemærkningerne til forslaget, i betænkningen og her ved andenbehandlingen, og som forudsættes etableret mellem folketingets forskningsudvalg og Planlægningsrådet for Forskningen. Opfyldelsen af disse forventninger, herunder det meget betydningsfulde punkt om alternative indstillinger til brug for en prioriteringsdebat, vil kræve stor indsats fra begge sider, også fra sekretariatet, hvis bemanding i dag — det må erkendes — er for lille til en effektiv løsning af opgaverne, herunder kommunikationsfunktionen, publiceringsfunktionen. Betænkningens forslag om ad hoc-bistand er interessant og vil indgå i de overvejelser om sekretariatets fremtid, som snarest må finde sted. En styrkelse er nødvendig, det erkender jeg.

Jeg skal undlade at besvare med en beskrivelse af de praktiske vanskeligheder, som honorarordningens bortfald har givet undervisningsministeriet også på dette område. Ingen vil være mere interesseret end jeg i, at man nu får en endelig afklaring på dette spørgsmål, således at man ikke kommer til at stå i den situation, at udsigten til en urimeligt reduceret fritid og andet vil afholde de bedst kvalificerede fra at gå fuldt og helt ind i arbejdet som medlem af rådene. Jeg er derfor enig i forslaget om en kompensationsordning, og det må nu overvejes, hvilken form den skal have.

Man er for tiden i gang med forberedelserne til de bestemmelser, som undervisningsministeriet i henhold til § 6 skal fastsætte for rådernes virksomhed m. v. Forinden de sættes i kraft, vil folketingets forskningsudvalg få lejlighed til at gå dem igen.

Folketingets forskningsudvalg finder, at rådernes medlemmer bør beskikkes for en kortere periode end de nuværende 5 år, såle-

[Undervisningsministeren.]

des at den nødvendige fornyelse fra aktive forskere sikres. Selv om jeg ikke er bekendt med, at den nuværende ordning i og for sig har givet anledning til indvendinger, forstår jeg helt de synspunkter, der ligger bag udvalgets indstilling. Jeg mener dog ikke, at det vil være forsvarligt at reducere medlems-tiden til mindre end 4 år — hr. Auken nævnte 3 år, men det synspunkt har, så vidt jeg kan se, ikke fundet udtryk i udvalgets betænkning. Der stilles jo store krav til det enkelte medlem, og det materiale, som den pågældende skal sætte sig ind i, er kolossalt. Det tager tid, og det er altså erfaringen, at såvel medlemmers som rådets fulde udbytte af medlemskabet først opnås i den senere del af beskikkelsesperioden.

I de nuværende forskningsråd har man etableret en turnusordning, således at medlemmerne af forskningsrådene afgår efter tur hvert femte år; hvert år udskiftes således 2-3 medlemmer, og med denne fremgangs-måde, som det er tanken at bibeholde i de kommende bestemmelser, sikrer man en årlig fornyelse af rådene, og man sikrer kontinuiteten i disses arbejde.

Endelig vil jeg gerne tilkendegive, at jeg er enig i udvalgets betragtning om, at også forskningsinstitutioner uden for de højere læreanstalter i videst mulig udstrækning må have indstillingsret til forskningsrådene.

Til slut skal jeg give tilsagn om, at udvalget løbende modtager statistiske oplysninger om forskningen samt udførlige oplysninger om, hvordan Danmark kan yde sit bidrag til internationalt forskningssamarbejde, idet jeg er helt enig i udvalgets motive-ring herfor.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets §§ 1-7 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov for Grønland om afgift af motor-køretøjer.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 122) findes i tidenden sp. 3316, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1077).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer og spørgsmålet om dets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2 og dets overgang til tredje behandling
vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Jeg foreslår, at lovforslaget går direkte til tredje behandling uden fornyet udvalgsbehandling. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden behandling af forslag til lov om ændring af lov for Grønland om indførselsafgifter m. v.

(Første behandling af lovforslaget (nr. 38) findes i tidenden sp. 1086, udvalgets betænkning i tillæg B. sp. 1069).

Der var stillet 1 ændringsforslag i betænkningen.

Uden for betænkningen var der ikke stillet ændringsforslag.

Lovforslagets paragraffer, ændringsforslaget og spørgsmålet om lovforslagets overgang til tredje behandling sættes til forhandling under ét.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets §§ 1 og 2, ændringsforslaget om en ny affattelse af § 3 og § 3 i den ændrede affattelse

vedtoges uden afstemning.